

O záležitostech nebeského otce

Lk 2,25-31: V Jeruzalémě žil muž jménem Simeon; byl to člověk spravedlivý a zbožný, očekával potěšení Izraele a Duch svatý byl s ním. Jemu bylo Duchem svatým předpověděno, že neužrjí smrti, dokud nespatri Hospodinova Mesiáše. A tehdy veden Duchem přišel do chrámu. Když pak rodiče přinášeli Ježíše, aby splnili, co o dítěti předepisoval Zákon, vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: „Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy.“

Lk 2,40-50: Dítě rostlo v síle a moudrosti a milost Boží byla s ním. Každý rok chodívali jeho rodiče o velikonočních svátcích do Jeruzaléma. Také když my bylo dvanáct let, šli tam, jak bylo o svátcích obyčejem. A když v těch dnech všechno vykonali a vraceli se domů, zůstal chlapec Ježíš v Jeruzalémě, aniž to jeho rodiče věděli. Protože se domnívali, že je někde s ostatními poutníky, ušli den cesty a pak jej hledali mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenalezli, vrátili se a hledali ho v Jeruzalémě. Po třech dnech jej našli v chrámě, jak sedí mezi učiteli, naslouchá a dává jim otázky. Všichni, kteří ho slyšeli, divili se rozumnosti jeho odpovědí. Když ho rodiče spatřili, užasli a jeho matka mu řekla: „Synu, co jsi nám udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“ On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“ Ale oni jeho slovu neporozuměli.

1K 3,11-13: Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka.

I.

Moudrý člověk staví dům na skále, blázen na písku, říká jedno známé minipodobenství z bible. Tím domem se tu míní život a ten si každý staví, jak umí. Někdo staví vznešený chrám, někdo spíš stodolu, kam se toho hodně vejde, jiný hospodu, knihomol studovnu, kulturista posilovnu, každý po svém. Moudrý člověk staví pořádně a na pořádných základech, bláznovi na tom nesejde (však bývá rychle hotov, ovšem běda když přijde bouře). Na čem záleží, to jsou pořádné základy. Ale jaké základy se tím míní?

Vypůjčme si ilustraci z vyprávění z doby, kdy se narodil Ježíš. Do chrámu tenkrát chodíval muž, který usilovně hledal, co je dobré a správné (to se musí hledat, protože stoprocentně to neví nikdo z lidí). Ten muž, Simeon se jmenoval, hledal dobro a spravedlnost u Boha. Taky by mohl hledat třeba v paragrafech, v lidských zvycích a poučkách nebo ve svých vlastních mindrácích. Simeon ne, ten hledal u Boha. Což znamená, že se řídil i podle toho, co teprve bude: on totiž očekával, že pro nás Bůh chystá něco skvělého, čeho se teprve dočkáme.

Jednoho dne uviděl v chrámu Josefa a Marii s děťátkem. Takových tam chodilo hodně, rodina jako každá jiná. A najednou řekl: „Teď už můžu pokojně odejít, Pane, protože mé oči uviděly tvé spasení.“ Málokdo mu věřil. Spasení pro celý svět, když vidím osmidenního chlapce? Josef s Marií na něj vyjeveně koukali. A on pak dodal něco, co v chrámu nebylo slyšet často: že tohle spasení připravil Bůh pro všechny národy. Abych to upřesnil: že se všechny národy jednou seběhnou na horu Hospodinovu, to se tu říkávalo často, ale samosebou s předpokladem, že to my už na té hoře dávno budeme, až konečně přiběhnou. Jenže Simeon to myslel jinak: „Tady u nás bude tento chlapec příčinou pádu i povstání mnohých.“ Na to už koukali vyjeveně asi všichni.

O mnoho víc toho neřekl. Ale že byl moudrý, hledal spravedlnost a dobro u Boha, takže se řídil i podle toho, co teprve bude, a věřil, že to díky Bohu nebude jen velký malér, i kdyby se přihnala bouře. Nebylo by marné do záplavy špatných zpráv občas

přihodit i tuhle dobrou a taky podle ní hledat, co je správné, a hledat to v tom, co Bůh slíbil.

II.

Pokročme ve vyprávění o pár let dál. Jednou do roka, na svátky, se lidi vypravili do chrámu i z velké dálky a brali s sebou samozřejmě potomky od kolíčky až po věk, kdy má člověk spoustu výhrad proti rodičům a autoritám. Sláva to bývala náramná (jen ať to mladí zažijí, říkali rodiče). I Josef s Marií sem dorazili, a když bylo po všem, hajdy domů.

„Neviděls našeho kluka?“ ptala se Marie Josefa. To už o něm nevěděli třetí den. Mysleli, že je v tom zástupu poutníků asi s někým z příbuzných, ale nebyl. Tak se tedy vrátili a našli ho v chrámu uprostřed debaty s učenými muži.

„No kde jsi, my jsme tě hledali a nemohli najít!“ „A proč jste mě hledali?“ odpověděl s přímočarostí dvanáctiletého. „Musím přece být tam, kde jde o záležitosti mého Otce, copak jste to nevěděli?“

Nevěděli. Z úst dvanáctiletého po třídní absenci takovou informaci málokterý rodič vstřebá klidně, nicméně to, co jim Ježíš řekl, nebylo od věci. „Copak nevíte, že musím být tam, kde jde o záležitosti mého Otce?“ Jedna věc je, jestli to vědí nebo nevědí a jak se o tom s potomkem dorozumívají, a druhá věc je, že člověk opravdu musí být tam, kde jde o záležitosti nebeského otce. Netrval bych na tom, že to musí být v kostele, a nepovažuji za úplně šťastné, je-li přítom potomek tři dny nezvěstný, ale i to je nakonec vlastně podružné. Podstatné jsou ty záležitosti našeho nebeského otce. Mít šéfa, který je doopravdy Boží, má vás rád, nechce po vás koniny, ale něco, co dává smysl, a ještě vám kryje záda, když po vás chňapá peklo, takového šéfa mít je výhra.

Nebeský otec není pojišťovna ani ochranka, aby se vám nic nestalo – Ježíšovi se stalo a příjemné to nebylo. To přišlo později, ale teď, dvanáctiletý, přehazuje životní výhybku (to člověk jednou musí udělat, donekonečna mu rodiče mašinu řídit nebudou).

Přehazuje výhybku, aby ta jeho životní mašina jela po koleji směr záležitosti nebeského Otce.

Obnáší to všelijaké nesnáze, někdy i jízdu ve stylu pokus-omyl, ale to je všechno vlastně opět podružné. Podstatné je, aby to byla kolej záležitosti nebeského Otce, protože spousta jiných kolejí má výhybku přehozenou tak nešťastně, že tamtudy jednou dojedete do míst, kde jste být opravdu nechtěli.

III.

Jsou lidé, kteří rázně berou spravedlnost do svých rukou. Jenže u Boha nikdy není hotovo a záležitosti nebeského Otce žádají, abych se jim věnoval dál nebo jim aspoň nepřekážel.

Jsou lidé, jimž se zdá, že záležitosti nebeského Otce poněkud váznou, a tak se jich chopí, že to urychlí, někdy i za pomoci lži a podvodů – jako jeden z praotců (Jáko), který s tím později narazil a dostal se až na dno. A tam mu to došlo: „Nepustím se tě, dokud mi nepožehnáš!“ I když dopředu nevěděl, jak vlastně to požehnání bude vypadat a jestli ho unese (a to nevíme nikdy).

Jsou lidé, kteří se k Bohu hlásí, když se jim daří, ale když se jim nedaří, považují to za Boží nevděk, ne-li zradu. Všichni tihle lidé (a my taky) musejí přijít na to, že je Bůh neopustil a že není proti nim, i když jim to tak tu a tam připadalo.

Člověk moudrý staví život na záležitostech nebeského Otce, na Boží milosti, a řídí se i tím, co teprve přijde. To proto, abychom těm po nás nebudovali zparchantělý svět a nezatížili je beznadějí, lhostejností a nedostatkem lásky. „Zahlédli jsme tvé spasení a nepustíme se tě, Bože, dokud nám nepožehnáš“ – a všechny ty kulisy, ve kterých se to bude odehrávat, už snad nějak vydržíme, ostatně nejsme na to sami.

Věříme, že si nás Bůh zamiloval a z milosti nám dal věčné potěšení a dobrou naději;

Věříme, že co Kristus Ježíš udělal, udělal i kvůli nám a pro nás.

Ať vás ta víra a s ní Boží láska a pevná životní naděje vede přes všechna úskalí,

ať vás těší a podpírá

a ať je vám zdrojem moudrosti a síly ve všem, co je před vámi,
co máte udělat a prožít.

Amen.